

cpn
1959
3

Om hun toekomst

**DOCUMENTATIECENTRUM
NEDERLANDSE POLITIEKE
— PARTIJEN —**

BIBLIOTHEEK RU GRONINGEN

1460 2797

Die moeilijke politiek van vandaag

HEEL de wereld heeft bewondering voor de werkende mensen van Nederland.

Ze zijn zo vlijtig en rustig, zo ordelijk en bekwaam in hun vak, hetzij in de industrie of in de landbouw, in de handel of in het transport.

Ja, wij Nederlanders zijn terecht trots op onze goede eigenschappen.

Maar wij hebben één groot tekort, en dat moet ook gezegd worden. Wij hebben in de regel te weinig belangstelling voor politiek. „Hou op”, horen we al zeggen. „Ik bemoei me niet met politiek.”

„Je wordt er tegenwoordig helemaal niet meer uit wijs”, zegt een ander.

En als moeder de vrouw 's avonds, als de kinderen naar bed zijn, de krant inkijkt, dan slaat ze de politieke berichten en artikelen over.

In dit nu niet onverantwoordelijk?

Je kunt honderdmaal zeggen: „Ik bemoei me niet met de politiek”, maar de politiek bemoeit zich met jou!

Wat geeft het als je hard werkt en spaart om het gezin een beetje ordentelijk te voeden en in de kleren te steken, als straks de regering komt en de huren met zestig procent verhoogt, de melk en andere voedingsmiddelen opslaat, de kinderbijslag voor het eerste en tweede kind afschaft en voor de andere premie moet betaald worden?

Wat baat het plannen te maken voor de toekomst als de werkloosheid toeneemt en de crisis dreigt een groot deel van het bedrijfsleven te verlammen?

Hoe kun je ooit zeker zijn van het leven van je oudere jongens als ze, in dienst, tegen hun wil naar Nieuw-Guinea kunnen worden gestuurd om een koloniale oorlog tegen de Indonesiërs te voeren?

Hoe kun je zeker zijn van je eigen leven en van het leven van hen die je liefhebt, als het gevaar bestaat dat onverwacht de atoomoorlog kan losbreken, om Berlijn of Formosa, of om de petroleum van de Sahara en het bezit van Algerije of, ja óók

van Nieuw-Guinea, waar wij, Nederlanders, verantwoordelijk voor heten te zijn?

Het volgen van het politieke leven en het vormen van een politiek oordeel is voor een mens even belangrijk als het melk-drinken voor een baby.

Het hangt tegenwoordig zelfs van de regeringspolitiek af of de babies, van onbemiddelde ouders dan, wel voldoende melk te drinken krijgen.

Wij geven toe dat in onze tijd de politiek ingewikkeld is.

Maar toch is het voor ieder normaal denkend mens mogelijk zich zelfstandig een oordeel te vormen, als hij de juiste feiten maar kent.

Dat is het wat de politiek zo ingewikkeld doet schijnen! We worden van overheidswege, in pers en radio, vals voorgelicht. Zouden alle Nederlandse werkers de juiste feiten kennen, dan zou het er in ons land heel anders uitzien!

De Communistische Partij van Nederland, die dit geschriftje uitgeeft, wil u haar mening niet opdringen.

Ze wil u alleen maar op eerlijke wijze inlichten over de feiten en over de politieke toestand.

Hier moet u vooral kennis van nemen, nu de regering en de regerende partijen u op 12 maart aanstaande naar de stembus roepen om een nieuwe Tweede Kamer te kiezen.

Deze verkiezingen zijn ruim een jaar vervroegd. U hebt zeker geen belang bij deze hals-over-kop verkiezingen. Maar er zijn er die daar wel belang bij hebben. Wie? Dat willen wij u vertellen. En ook wat volgens ons nu uw plicht is tegenover uzelf, uw gezin en uw volk.

Machtsgreep op het Binnenhof

HET was bepaald geen Kerstlicht dat in december 1958 in Den Haag begon te schijnen.

Als de regering-Beel, die toen voor het eerst optrad, al iets met licht te maken heeft, dan is het meer met dat van Philips dan met dat van de naastenliefde.

De heer Beel en de zijnen kwamen niet aan het bewind doordat het volk zo naar hen verlangde. Geen werkend mens had geroepen: Geef ons Beel! Neen, deze plotselinge regeringswisseling was het gevolg van een machtsgreep binnenskamers.

De Tweede Kamerleden van de Katholieke Volkspartij, de anti-Revolutionaire partij, de Christelijk Historische partij en de partij van Oud, de VVD, hadden de regering van Drees laten struikelen.

De minister van Belastingen Hofstra en de andere PvdA-ministers waren afgetreden.

Nu was er nog maar een romp van het vroegere kabinet over. Die romp besloot nog drie maanden in leven te blijven en schreef vervroegde verkiezingen uit.

Hoe is die romp-regering nu samengesteld?

De voornaamste ministeries zijn bezet door leden van de rooms-katholieke volkspartij, vrienden van de grote kapitaalconcerns Philips, AKU, de Shell, de Amsterdamse Bank enzovoorts.

De niet-katholieke ministers zijn van hetzelfde soort, verbonden met de Unilever (margarine) of andere kapitalistische instellingen.

Het kabinet-Beel is daarom rechts.

Het heeft niets met het werkende volk te maken.

Het is een regering van de grote bezitters, die de minderheid van de bevolking vormen en die over de werkende meerderheid de baas spelen.

Toch willen zij graag de schijn van „democratie” ophouden. Ze willen het doen voorkomen alsof ze op een meerderheid van de kiezers steunen. Daarom zijn nu de vervroegde verkiezingen uitgeschreven. De reactie hoopt het rechtse kabinet daarmee te kunnen voortzetten met deelname van de VVD.

Deze heeft zich daartoe bereid verklaard op voorwaarde dat de PvdA ervan wordt uitgesloten.

Het zal nu in de naaste toekomst gaan om de verdediging van

het levenspeil, van de democratische rechten en van de vrede, tegen een rechtse regering.

Het gaat dus bij de verkiezingen om het versterken van de oppositie tegen zulk een regering.

De werkelijke oppositie

GEDURENDE al de jaren na de wereldoorlog is de Communistische Partij de enige oppositiepartij geweest.

In schijn was de VVD van Oud ook in oppositie. Maar niet meer dan in schijn. In werkelijkheid steunde deze zogenaamde oppositie de regering in al haar maatregelen. Voor de bestedingsbeperking en de oorlogspolitiek, het Indonesisch fiasco en de werkloosheid is deze partij minstens net zo zeer verantwoordelijk als alle andere partijen — behalve de Communistische.

De tegenstanders van de Communistische Partij pogen steeds opnieuw haar betekenis te kleineren aan de hand van de verkiezingscijfers.

En natuurlijk, verkiezingscijfers zijn niet van belang ontbloomt. Het is voor de bevolking zeker van betekenis of er grote dan wel kleine communistische fracties in de gemeenteraden, provinciale staten of Kamers zitting hebben.

Maar zo goed als veel van wat zich in deze vertegenwoordigende lichamen afspeelt niet meer is dan *m i s l e i d i n g* van het volk, met het doel te verbergen wie de ware machthebbers in het land zijn — net zozeer is het misleiding om daarnaar de invloed van de C.P.N. af te schilderen. Dat bewijst de praktijk, zoals wij aan de hand van enkele voorbeelden zullen laten zien.

TIEN jaar lang is de Communistische Partij de *e n i g e* geweest die critiek heeft uitgeoefend op de minister van Oorlog, Staf. Zij maakte zijn verleden van vriendschap met de nazi's bekend. Zij klaagde zijn slaafse gehoorzaamheid aan de Amerikanen aan. Zij stelde zijn steun aan de opbouw der nieuwe Duitse Wehrmacht aan de kaak. Zij trad dagelijks op tegen zijn geldwegsmijterij. Zij maakte het volk bekend met zijn wanbeleid.

Iedere andere partij **zweeg** over Staf en keurde zijn beleid goed. Weliswaar hield de VVD vóór de vorige verkiezingen haar beruchte helmen-interpellatie; maar die was niet gericht tegen Staf. Daarvoor was zijn ondergeschikte, de PvdA-er Kranenburg tot mikpunt gekozen. De aanleiding tot deze interpellatie was trouwens helemaal niet de zorg voor de Nederlandse soldaat,

maar het feit, dat er Westduitse firma's zijn, die b e t e r e helmen kunnen maken.

Zij hebben, zoals men weet, ervaring. En de heer Oud is de laatste om niet van zulke kostbare ervaringen te profiteren.

Staf bleef dus, ook toen.

Maar thans is dezelfde Staf zo onpopulair geworden, dat zijn eigen partij, de CHU, hem niet langer kandidaat wil stellen bij de verkiezingen.

Wij vragen: Aan wie anders is dat te danken dan aan die „kleine” CPN?

De betekenis der C.P.N.

TWEE jaar geleden werd de bestedingsbeperking ingevoerd.

De rechtse partijen eisten dit en de PvdA voerde haar mee uit onder het motief dat het nodig was.

Alleen de Communistische Partij was tegen. Vanaf de parlementstribune, in haar krant De Waarheid en onder het volk heeft zij de strijd tegen de bestedingsbeperking gevoerd.

Wat is het resultaat geweest?

Er is nu geen enkele partij meer, die openlijk als kampioen van de bestedingsbeperking durft op te treden. De besturen der „erkende” vakbeweging moeten verzet aantekenen tegen melken huurprijsverhoging. Het PvdA-bestuur is gedwongen geweest zijn stem te verheffen tegen de drijfverij van de ondernemers. Onder de gewone mensen is er niet één meer, die een goed woord voor de bestedingsbeperking over heeft.

En toch is het nog maar een jaar geleden, dat de partijleiders der regeringspartijen vooral de PvdA-ministers Suurhoff en Hofstra en van de VVD tegen de mensen durfden zeggen U hebt te veel gebruikt. U moet de broekriem nauwer aanhalen.

In zijn begroting zei minister Suurhoff nog in oktober j.l. dat er „rust op loongebied moet heersen”.

Wie zou dat nu nog durven zeggen, zonder het gevaar te lopen uitgelachen en weggejaagd te worden?

Aan wie is deze omslag in de gedachten der mensen te danken?

Aan wie anders dan aan die CPN, die slechts zeven van de 150 Kamerzetels bezette, maar wier argumenten en activiteit zo krachtig waren, dat ze het hele volk doordrongen?

Jarenlang heeft de CPN als enige partij op het standpunt gestaan dat Nieuw-Guinea aan Indonesië moet worden overge-

dragen. Maar hoevelen zijn er thans niet, in alle kringen der bevolking, die hetzelfde herhalen?

Jarenlang heeft de Communistische Partij als enige partij de strijd aangebonden tegen de atoombom. Soms leek zij een roepende in de woestijn.

Maar nu zijn er reeds velen, die de atoombom verwerpen. Heeft onze strijd tegen het atoomwapen niet ons hele volk wakker geschud?

Deze zomer werd onder de bouwvakarbeiders de nieuwe CAO doorgevoerd die in de nieuwbouw in de grote steden scherpe loonsverlagingen met zich mee dreigde te brengen.

Alle regeringspartijen en ook de besturen der erkende vakorganisaties steunden deze CAO. Maar heeft niet de oproep van de CPN om van de CAO een dode letter te maken geleid tot een grote en succesvolle strijd daartegen?

En wie waren de enigen die de stakende heiers ondersteunden, hen met raad en (financiële) daad terzijde stonden, ook nadat ze gevonnist waren? Het waren de communisten. En hadden de heiers geen succes, zó zelfs, dat de hele pers over hun conflict moest schrijven en geen heiersbaas het gewaagd heeft de dwangsom te innen?

De grote ondernemers, gesteund door de leiders der grote vakcentralen proberen de werkclassificatie door te voeren, waarbij ze beweren dat daardoor de lonen worden verhoogd. De leiders van het NVV, CNV en van de KAB, die de mond vol hebben over menselijke waardigheid verdedigen dit stelsel dat op cynische wijze de menselijke waardigheid aantast, omdat het berust op de stelling „het werk wordt betaald en niet de mens.”

Het zijn de communisten die vanaf den beginne hiertegen zijn opgetreden. In enkele gevallen is door de arbeiders de doorvoering verhinderd of hebben zij deze werkclassificatie tot een dode letter gemaakt, waardoor het zijn uitwerking mist.

Thans delen zeer vele arbeiders uit eigen ervaring hetzelfde standpunt als de communisten.

De ziel van de arbeidersklasse

DE betekenis van de Communistische Partij is gelegen in het feit dat ze de ziel is van de arbeidersklasse, het geweten van het Nederlandse volk. Als anderen berusten in de oorlogsdreiging, de moed laten varen tegenover de brutaliteiten van

het kapitaal, afstompen onder het anti-communistische beuken van radio en pers, verloren raken in de bureaucratische gehaktmolen van dit stukje „vrije wereld”, dan zijn daar altijd de communisten, die strijden voor de vrede, tegen de aanvallen van de ondernemers, voor de rechten van het volk in zijn geheel en van iedere verdrukte afzonderlijk.

Zelfs bij de grootste vijanden van het communisme is diepe bewondering gerezen voor de wijze, waarop de Communistische Partij zich in de jaren die achter ons liggen als een granieten blok heeft gehandhaafd. Ieder weet hoe jarenlang de aanvallen zijn gevoerd, met verdachtmaking, broodroof, bedreiging en misleiding.

Ieder weet hoe in de novemberdagen van 1956 een helse furie tegen de CPN werd ontketend, met aanvallen op de woningen van bekende communisten en een regelrechte stormloop op het gebouw van De Waarheid in Amsterdam. Iedereen weet hoe daarna enkele personen uit de rijen van de CPN zijn gedeserteerd onder vreugdegehuil van alles wat met de arbeiders slecht bevriend is.

Vandaag kan iedere arbeider begrijpen hoezeer de Communistische Partij gelijk had, toen zij zich onttreed van Wagenaar, Gortzak c.s.

Het verraad dat ze een jaar geleden pleegden, door zich een week voor de verkiezingen tegen hun eigen partij te keren, hebben ze nu herhaald door een eigen lijst in te dienen.

Zonder partij en zonder aanhang, zonder program, maar met gestolen Kamerzetels en naar het schijnt voldoende geld, hebben ze zich tot doel gesteld om nog voor het laatst afbraak te doen aan de CPN.

De arbeidersbeweging profiteert daarvan niet, dat is wel duidelijk. Niet voor niets heeft het blad van Seyss Inquart en de ondernemers, De Telegraaf, de komst van de Wagenaar-lijst begroet.

De profiteurs van hun optreden zijn de vrienden van dit blad, de firma Philips en generaal Speidel.

Zij zijn daarom de verachting waarmee ieder eerlijk mens hen omgeeft, dubbel en dwars waard.

VANDAAG de dag kan ook iedereen zien dat de Communistische Partij al deze aanslagen en schokken trots heeft weerstaan en dat ze levenskrachtiger is dan ooit tevoren!

Wij vragen: Welke partij in Nederland zou zo iets hebben kunnen verdragen?

Dat kan alleen een partij die vlees en bloed is van de Nederlandse arbeidersklasse, die gedreven wordt door een rotsvaste socialistische overtuiging en die niet bestaat om der wille van zichzelf, maar omdat de klasse die haar heeft voortgebracht, haar nodiger heeft dan brood.

En die tegelijk een partij is, die de wereldomvattende socialistische ideeën in ons land vertolkt.

Iedereen heeft kunnen waarnemen hoe onze partij op haar congres van december j.l. de hartelijke en vurige begroetingen ontving van zulke machtige zusterpartijen als die van de Sowjet-Unie, China, Indonesië en Frankrijk — die haar stuk voor stuk gelukwensten met de overwinning, behaald op de wroeters in partij en arbeidersbeweging.

Waarom?

De CPN is in Nederland de vertolkster van de mooiste idealen der mensheid, van vrijheid, gelijkheid, broederschap en arbeidersmacht — ideeën, die stormenderhand de wereld veroveren en bezig zijn de aarde om te zetten in een planeet van vrede, werk en geluk.

Aan deze ideeën ontleent de CPN haar kracht, en ze kan ze met vrucht uitdragen doordat ze stevig in de Nederlandse bodem staat, gedragen als ze wordt door de beste delen van onze eigen Nederlandse arbeidersklasse.

Een nieuwe keuze

ER is thans een nieuwe situatie ingetreden.

Een rechtse regering is aan de macht. De PvdA staat buiten de regering.

Nu is het bij iedere verkiezing zo geweest, dat vele arbeiders en arbeidersvrouwen zich voor de keus gesteld zagen of zij op Drees of op de CPN zouden stemmen.

Velen lieten bij die keus hun stem bepalen door het feit dat de PvdA regeringspartij was.

„Die partij”, zo redeneerde men, „kan nog wat practisch voor ons doen nu ze in de regering zit.”

De resultaten van dit oordeel kan inmiddels ieder voor zichzelf afwegen.

Wat anders heeft het bestuurswerk van de PvdA opgeleverd

dan dat de grote bezitters al hun machtsposities weer hebben kunnen innemen?

Wat anders is er aan sociale wetgeving van enige betekenis gekomen — dan een ouderdomsverzekering, die wij zelf betalen?

En dan met zo'n hoge premie dat de regering het eerste jaar reeds honderden miljoenen guldens heeft overgehouden. Daarbij krijgen de middenstanders geen enkele compensatie voor deze premie, waardoor dit een ondragelijke belasting voor hen is geworden.

Recht op arbeid, recht op een minimum-loon, een huis voor iedereen — al zulke eenvoudige wensen zijn bij lange na niet verwezenlijkt.

Nu is de keus voor de socialistische kiezer anders komen te liggen.

Nu is er een rechtse, reactionaire regering door een machtsgreep aan het bewind gekomen.

En nu zal de keus moeten gaan naar die partij, die de standvastige, onverzoenlijke oppositie tot-aan-de-overwinning tegen deze regering-Beel voert.

Nu is de vraag niet: zal de PvdA de grootste partij worden? Want dat is ze nu al in het parlement, en toch is ze aan de dijk gezet.

Nu is de vraag: Wie zal Beel en Romme, Calmeyer, Welter en Oud het felste te lijf gaan?

Wie zal de strijd voeren en organiseren, niet alleen in het parlement, maar ook daarbuiten?

Zulk een oppositie is niet van de PvdA-parlementariërs te wachten.

Een „loyale, constructieve oppositie”

REEDS hebben dezen een „loyale oppositie” beloofd. Reeds hebben ze hun stem gegeven aan de eerste wet die de regering-Beel in het parlement bracht, de ge-amendeerde belastingwet, welke Hofstra voor onaantvaardbaar had verklaard!

Reeds heeft de PvdA verklaard dat ze na de verkiezingen graag bereid is opnieuw te regeren — met hen, die haar nu honend uit de regering hebben geworpen!

Uit de gehele houding van de leiding van de PvdA spreekt de wens om de deur hiervoor open te houden.

Het NVV-bestuur, onder leiding van de PvdA-Kamerleden Roemers e.a., verklaarde „constructief” tegenover **elke** regering te staan. Ook tegenover een rechtse regering dus.

Wat betekent in hun ogen dan de „constructieve” oppositie?

Dat betekent: in het parlement tegen de politiek van de rechtse regering **spreken**, maar in de praktijk aan de uitvoering ervan **medewerken**.

Het staat bijvoorbeeld vast dat de PvdA, **ook in de oppositie**, de oorlogspolitiek zal ondersteunen.

Wat zal de PvdA bijvoorbeeld doen tegen de bewapeningspolitiek, tegen de plannen tot vestiging van raketbases in ons land, tegen de voortgaande herbewapening van de Duitse nazi's? Niets, want in de afgelopen jaren waren de parlementariërs en leiders van de PvdA vurig voorstanders van deze politiek. Zij verleenden onder meer hun steun aan de benoeming van de Duitse oorlogsmisdadiger Speidel tot opperbevelhebber van de NAVO in West-Europa.

Zij zeggen voor het stopzetten van de atoombomproeven te zijn maar verschuilen zich achter de drogredenen waarmee Foster Dulles de stopzetting voortdurend saboteert.

Niets wijst erop dat de PvdA in „oppositie” deze politiek zal laten varen. Integendeel. Vlak voor de regeringscrisis heeft dr. Patijn namens de PvdA in de Tweede Kamer verklaard de NAVO-politiek volledig te steunen.

De PvdA zal om diezelfde reden, ook in de oppositie, vóór het behoud van Nieuw Guinea optreden, hetgeen ons 80 miljoen per jaar kost. Zij doet een of ander vaag voorstel tot „gemeenschappelijk beheer” van Nieuw Guinea met Amerika en Australië. Maar als het puntje bij het paaltje komt zal zij, ook in de oppositie, haar steun aan het, gewapenderhand, bezet houden van Nieuw Guinea, geven. Zij het niet met dienstplichtigen, dan met andere militairen, zoals vrijwilligers.

De PvdA zal, ook in de oppositie, de buitenlandse politiek van de koude oorlog tegen de socialistische landen blijven steunen. Daartoe behoort ook de onder Drees besloten verplichte BB voor 60.000 mensen.

En deze drie punten, de NAVO-ondersteuning, de kolonialistische Nieuw-Guinea-politiek en de koude oorlog tegen de socialistische landen zijn de fundamenteën van de rechtse politiek op buitenlands terrein. Ze zijn van beslissend belang, ook voor het regeringsbeleid op sociaal, op binnenlands en economisch gebied.

Wat blijft er dan van zulk een oppositie van de PvdA over, gesteld dat zij niet toch als vijfde rad aan de wagen in een overwegend rechts kabinet zitting neemt?

Dat heeft ze immers ook in 1956 gedaan, na een winst van vier zetels bij de verkiezingen.

De PvdA is dus niet betrouwbaar voor een doelbewuste en actieve oppositie.

Evenwel, hoe sterker de CPN uit de bus komt, des te moeilijker het de PvdA vallen zal door de knieën te gaan voor een rechtse regering. Des te meer zij gedwongen zal zijn met de eisen van het werkende volk rekening te houden.

IS het dan niet mogelijk dat de PvdA naar links gaat? Heeft

Evert Vermeer niet voor de radio gezegd dat het „links af” moet?

Er zijn zeker mensen in de PvdA die naar links willen. Maar niet de leiding, niet Evert Vermeer of Burger.

Zij boden de leden een ontwerp-beginselprogram aan, en dat is „Rechts af!” Uit dit beginselprogram is iedere socialistische opvatting verdwenen.

Daarom ook wordt het door de leden van de PvdA, die naar links willen, verworpen.

Die linkse krachten zullen sterker komen te staan als de CPN een verkiezingsoverwinning behaalt — dat zal een waarschuwing zijn voor Evert Vermeer, Burger e.a. en het zal een argument zijn voor het naar links oriënteren van de PvdA.

Dit vereist in de eerste plaats:

het stopzetten van het onvruchtbare anti-communisme en het opheffen van de verdeeldheid van de arbeidersklasse.

Macht tegenover macht

IMMERS, de regering-Beel, of wat hierop zou volgen, zal trachten de politiek van de grote ondernemers door te voeren van werkloosheid, van bewapening en koloniale avonturen.

Zij zal loonsverhoging blijven weigeren.

Het verzet tegen Beel zal vruchten dragen als het steunt op versterking van de macht van de arbeidersklasse en van haar vakorganisaties in de eerste plaats.

Tegen Philips, de olie-maatschappijen, Beel, Bruins Slot of Oud, bereikt men alleen wat als men macht tegenover macht stelt.

De Communistische Partij wijst hiertoe een practisch onmiddellijk uitvoerbare weg: de fusie van de EVC in het NVV, de toelating van linkse arbeiders in het NVV!

Wat is de betekenis daarvan?

In de grote bedrijven die in ons land de toon aangeven is de EVC, naast het NVV, een belangrijke kracht. Gaat u maar eens na: de scheepswerven, de bouwvakken, de havens, de hoogovens, de Zaanse fabrieken en landbouwcentra in Oost-Groningen en zovoorts.

Er zijn in Nederland in totaal bijna twee miljoen arbeiders en arbeidsters in de industrie werkzaam. Echter, nauwelijks de helft is georganiseerd in de vakbeweging.

Als in de grote centra en bedrijven de EVC-bonden tot het NVV zouden kunnen toetreden, zou dit grote aantrekkingskracht op de ongeorganiseerden uitoefenen. Beel of Romme of wie er straks regeren zullen, zouden een veel sterker en ook veel strijdbaarder NVV tegenover zich vinden, waarin socialisten en communisten één lijn trekken tegen de reactie en samenwerken om de verbrokkeling van de krachten van de arbeiders op te heffen.

Hier zijn Suurhoff, Van Wingerden en Roemers echter tegen. Hier is de leiding van de PvdA tegen. Ook indien zij in de oppositie in het algemeen loonsverhoging en terugdraaien van de bestedingsbeperking zou eisen zou dit niets teweeg kunnen brengen, zolang zij de kracht van de arbeiders verdeeld houdt. De enige drijfkracht voor die eenheid is echter de CPN.

De P.S.P., een dwaallicht

WIJ moeten ook nog wat zeggen over een nieuwe partij, die aan de verkiezingen gaat deelnemen. Of liever, zij is niet geheel nieuw, want zij bezet reeds sinds verleden jaar zetels in gemeenteraden en provinciale staten.

Wij bedoelen de Pacifistisch Socialistische Partij (PSP).

Bij haar eerste optreden, verleden jaar, kreeg zij een zeker aantal stemmen van kiezers die het eens met wat nieuws proberen wilden.

Zo kan iedere sigarettenwinkelier u vertellen dat een nieuw merk steeds vele kopers vindt. Maar na enige tijd zakt dat af, want dan is het nieuwe er af.

Het Nederlandse publiek heeft nu sinds een jaar de PSP in de praktijk kunnen volgen. Wat bleek er achter haar leuze „Socialisme zonder atoombom” te schuilen?

Niet veel wat houvast biedt. In die kleine partij heerst de grootste verwarring. Zij heeft eigenlijk geen beginselprogram en „verenigt” daarom sociaal-democraten en tegenstanders van het socialisme. Haar voorzitter, ir. Van Steenis, is een vurig voorstander van de samenwerking tussen kapitalisten en arbeiders. Hij verwerpt, als rechtgeaard oud-PvdA-er, de klassenstrijd.

In Haarlem stemde de PSP in de gemeenteraad vóór de verhoging van de electriciteits-tarieven! In Amsterdam stemde de PSP samen met alle andere partijen tegen een voorstel van de CPN om aan de sociaal-gesteunden een kerstgratificatie te geven. In Velsen stemde de vertegenwoordiger van de PSP voor de BB. De lijsttrekkers van de PSP zijn religieus-burgerlijke mensen, zoals Lankhorst die uit de vóóroorlogse Christen-Democratische Unie voortkomt en dominee van de Veen uit Westzaan.

Hun leuze is: verbeter de wereld en begin bij jezelf!

Wij zouden kunnen wensen dat ze dit dan maar zouden doen.

Maar kiezers die een PSP-er naar de Tweede Kamer zouden afvaardigen, doen een stap in het duister. Want, in tegenstelling tot de CPN, staat er achter zulke PSP-afgevaardigden geen partij die voor de betrouwbaarheid van zijn Kamerleden in kan staan, op de grondslag van een duidelijke politieke en solide organisatie.

Onze politiek

WAT wenst de CPN?

Zij wenst hoger lonen voor de arbeiders en een redelijk inkomen voor de andere werkers.

Zij laat zich niet om de tuin leiden door allerlei kronkelredeneringen, die willen dat men eerst een half jaar gaat studeren op de vraag of er „ruimte” is. Op de bankrekeningen der onder-

nemers is ruimte genoeg! Daarvan getuigen de winstcijfers wel, die in de tientallen en honderden miljoenen lopen.

De Communistische Partij is voorstandster van een weduwen- en wezenvoorziening en van lagere belasting voor de vrijgezel- len. Maar ze is van mening dat deze voorzieningen niet weer op een andere manier uit de zakken van de werkers mogen worden geklopt. Op de oorlogsbegroting van bijna twee miljard gulden is ruimte genoeg om er nog méér van te betalen dan alleen de bovengenoemde verlangens.

Volgens een overzicht van de Amsterdamse Bank van 8-1-1957 is het inkomen uit aandelen, dus arbeidsloos inkomen, in de laatste jaren meer dan 3 x zo snel gestegen als de kosten van het levensonderhoud. De werkende mensen kregen hogere prijzen, de kapitalisten 3 x zo hoge winsten.

De Communistische Partij verlangt scherpe beknotting van de ambtenarij, voor het leger, de zgn. publiekrechtelijke bedrijfs- organisatie, de werkclassificatie, de politie. Zij verlangt op- heffing van de wanorde bij de sociale verzekeringswetten en de belastingdiensten. Op deze ambtenarij kan honderden mil- joenen worden bespaard, waarmee de belastingen voor de wer- kers verlaagd zouden kunnen worden.

Zelfs gehele ministeries zouden kunnen worden afgeschaft zoals dat van Zaken Overzee en „maatschappelijk” werk.

De Communistische Partij ijvert voor het terugdraaien van de bestedingsbeperking voor de werkers en het a a n-draaien van de bestedingsbeperking voor de bezitters.

De Communistische Partij eist het voeren van een actieve anti- crisispolitiek, niet door de arbeiders voor vijftig gulden in de week met schoppen in de grond te laten werken, maar door het verhogen van de koopkracht, waardoor de produktie voor de binnenlandse markt zal toenemen.

De beste anti-crisispolitiek is bovendien het stopzetten van de koude oorlog tegen het Oosten, waardoor de handelsbelemme- ringen met deze crisisvrije, zich voortdurend uitbreidende af- zetgebieden zullen komen te vervallen.

De Communistische Partij eist bovenal dat teruggekeerd wordt op de militaristische weg der laatste jaren, door verkorting van de dienstdtijd en weigering om ons land tot raketbasis en ons leger tot atoomleger te maken.

Zij eist intrekking van de wet op de BB en vooral onmiddellijk ongedaan maken van de oproeping van dienstplichtigen voor

deze dienst, hetgeen alleen maar voor oorlogspropaganda dienstig is.

De Communistische Partij vecht tegen het „wegasaneren” van de kleine boeren en tuinders, zij komt op voor hun bestaansrecht en voor hun recht op een modern bedrijf; zij verlangt lonende garantieprijzen voor de **gehele** productie van de veehouders.

Zij is voor afschaffing van de heffingen op ingevoerde granen en toeslagen voor de kleine graanverbouwers. Zij is tegen overlevering van de tuinders aan de fabrikanten door middel van de zgn. teeltcontracten.

Zij verlangt grootscheepse werken voor verbetering van de waterhuishouding en een snellere landaanwinning, uitsluitend ten behoeve van de kleine boeren.

De Communistische partij strijd voor opheffing van de PBO-ambtenarij, voor ingrijpende verlaging van de belastingen en verzet zich tegen elke verhoging van de pachten.

De Communistische Partij is voor de onmiddellijke opheffing van de gemeenteklasse-indeling.

Tegenover Beel en zijn opvolgers stelt de CPN het oppositieprogram van de Nederlandse arbeidersklasse.

Een program en een oppositie die niet de zaak zullen zijn van enkele parlementariërs, maar van iedere Nederlandse werker, van het gehele Nederlandse volk. Het is een program dat zeker in de bisschoppelijke colleges van Roermond geen gehoor zal vinden. Maar des te meer zal het uit het hart gegrepen zijn van de arbeiders uit onze grote steden en van de werkers op het land, van de intellectuelen in onze cultuurcentra en van de middenstand.

Van oppositie naar meerderheid

AFGESPROKEN, wij moeten tegen de reactie in de felst mogelijke oppositie gaan, zult u zeggen.

Maar hoe zullen wij ooit vooruit komen, naar een betere maatschappij?

Wij antwoorden hierop dat in de loop van de oppositiestrijd de grondslag zal worden gelegd voor een nieuw bewind, voor een vernieuwde democratie en voor de omvorming van de huidige kapitalistische dwang-staat tot een socialistische gemeenschap. Dat hangt natuurlijk in de eerste plaats van de resultaten van onze strijd tegen de reactie af. Deze strijd moet met kracht en volharding gevoerd worden tot het de reactie onmogelijk wordt nog langer te regeren. Dan is de tijd gekomen voor een links bewind.

Maar wij mogen niet zo kortzichtig zijn om de vooruitzichten hiervan alleen aan de binnenlandse toestanden af te meten. Die binnenlandse toestanden worden in hoge mate beïnvloed door de internationale krachtverhoudingen.

Iedereen weet dat in de wereld twee kampen tegenover elkaar staan: het kamp van de kapitalistische landen, onder leiding van Amerika en het kamp van de socialistische landen.

Amerika heeft na de Tweede Wereldoorlog zijn heerschappij in Europa gevestigd, in West-Duitsland, in Nederland en andere landen. Het handhaaft die door middel van een grote troepenmacht en een groot aantal gehuurde politieke agenten op Europees grondgebied.

De Sowjet-Unie wil dat alle vreemde troepen uit de Europese landen vertrekken.

Het Sowjet-leger uit het Oosten en het Amerikaanse leger uit het Westen. De Sowjet-Unie wenst dat alle landen vrij hun eigen binnenlandse stelsel bepalen en naast elkaar leven op de grondslag van de co-existentie en de niet-inmenging in elkaars binnenlandse aangelegenheden.

Heeft dit standpunt van de Sowjet-Unie kans om het te winnen? Wij zijn ervan overtuigd dat dit standpunt onvermijdelijk en binnen afzienbare tijd **MOET** winnen.

De bevrijding van Europa van de Amerikaanse overheersing heeft de sympathie van de meerderheid van de betrokken volkeren. Tot voor kort dreigde Amerika met de atoombom ieder-

een te vernietigen die zich niet aan zijn wil zou onderwerpen. Dat was het „evenwicht van de terreur”, zoals de PvdA-leider Jacques de Kadt dat in dichterlijke woorden bezingt.

Maar het is afgelopen met dit evenwicht en daarmee ook met de terreur. Er is nu een overwicht van de Sowjet-Unie. De Spoetniks en de zonne-planeet van de Sowjet-Unie hebben dit bewezen.

Amerika zal dus op een zekere dag gedwongen zijn van de bezetting van West-Duitsland en de overheersing van West-Europa afstand te doen.

De Sowjet-Unie heeft reeds voorgesteld om Berlijn aan de Duitsers terug te geven. De Amerikaanse regering weigert dit en zegt voor Berlijn te zullen vechten. Maar het Amerikaanse volk herinnert zich de Korea-oorlog die een kwart miljoen Amerikanen het leven heeft gekost.

Bij het bezoek van de vice-premier van de Sowjet-Unie Mikojan is duidelijk gebleken dat het Amerikaanse volk geen oorlog wil tegen de Sowjet-Unie.

Daarom zal Amerika niet voor Berlijn vechten. Het zal anderen voor zich willen laten vechten, de West-Duitsers of de Nederlanders. Maar wie in ons land zal zijn kinderen willen laten afslachten voor de machtswellust van Adenauer en Speidel? Amerika zal aan de conferentietafel moeten plaats nemen om de kwestie-Berlijn en de hele Duitse hereniging vreedzaam te regelen.

Zodoende zal de internationale krachtverhouding meer en meer in het voordeel van de socialistische landen veranderen en zal het steeds riskanter voor de Westelijke imperialisten worden om oorlog tegen hen te voeren.

Terzelfdertijd zal het voorbeeld van de socialistische successen zijn invloed doen gelden.

Het kapitalisme wordt door tegenstellingen en concurrentie verscheurd.

Het takelt steeds meer af, werkloosheid grijpt om zich heen, het levenspeil daalt.

Maar in de socialistische landen groeit de produktie, wordt de werkweek verkort tot 36 en 40 uur, bestaat volledige werkgelegenheid en sociale zekerheid.

Over enige jaren zullen in de Sowjet-Unie de belastingen worden afgeschaft.

Over ongeveer tien jaar zullen de werkers in de Sowjet-Unie het hoogste levenspeil van de wereld hebben.

De socialistische landen zullen meer produceren dan de kapitalistische.

En onze arbeiders, boeren en middenstanders zullen met hun eigen ogen zien dat er geen inkomstenverlaging en geen werkloosheid nodig zijn als het grote kapitaal maar de macht ont-nomen wordt en die in handen van een democratische volksstaat wordt gelegd.

Zo zal de idee van het socialisme steeds meer veld winnen en in de massa doordringen.

De C.P.N. stelt zich ten doel aan deze beweging lei-ding te geven en daartoe allereerst de reactie ten val te brengen. Ze wil staat en volksvertegenwoordiging democratiseren, zodat de werkers de volle gelegenheid krijgen een meerderheid in het parlement te veroveren.

Het Nederlandse kapitaal is internationaal verbonden met Amerika, West-Duitsland en andere landen. Alle partijen van de reactie en ook de PvdA zijn met internationale krachten verbonden.

In laatste instantie berust de invloed van de KVP, de PvdA en andere partijen op de Amerikaanse troepen en hun atoom-kanonnen in Europa.

Neem die troepen weg en kijk dan wat er van de „geestelijke waarden” van de NAVO-partijen overblijft!

Tegenover het internationale kapitaal is de C.P.N. met de internationale arbeidersbeweging verbonden in sterke, proletarische solidariteit. Naast haar staan 33 miljoen communisten in de wereld, die voor een groot deel staten besturen met een bevolking van over de duizend miljoen mensen.

Haar vooruitzichten berusten op de levenskracht van de marxistisch-leninistische ideeën die steeds verder onder de volkeren doordringen en de uiteindelijke overwinning van het communisme verzekeren.

Sluit u hierbij aan en stemt op 12 maart op de Communistische Partij van Nederland. (C.P.N.).

KIEST — DE GROOT!

Aan het propagandabureau
van de

Communistische Partij van Nederland

Keizersgracht 324,

Amsterdam-C.

Wilt u exemplaar(en) van deze brochure zenden aan

Woonplaats:

Naam:

Adres:

Het verschuldigde bedrag *) sluit ik in postzegels hierbij in.

Handtekening

.....

* 10 ct. per brochure plus 5 ct. porto en administratiekosten.

Uitgave

Brochurehandel C.P.N.

**Keizersgracht 324
Amsterdam-C.**

Februari 1959

Frijs 10 cent